

Rosina hangja rögtön ébredés után

VÉCSEI RITA ANDREA

Még épp ott voltam abban a kis, francia kollégiumban, ha kinézel az ablakon, folyót látsz füzekkel. Hajlik bele szépen, áznak a levelek, oldódik a zöldszag a vízbe. Mindenki a partra vágyott, szólt is egy belga lány, hogy nem lehetne véletlenül kint tartani egy-két előadást. Nem lehet, szigorúak a szabályok, legyen elég a nyitott ablak, a vízillatot érzed, itt úgyis az a lényeg.

Art and Medicine, első nap, árnyékos terem. Mintha belül lennél, benne valamiben, félhomály, ügyesen koptatott minden, a falakon vasrózsaszín képek. Steril előtérből, csupa fehér és krómacél, onnan lépsz be. Öreg ládákon ültünk körben. Igazi, szögelt faládákön darabokra tépett műtősnadrágok, hogy megvédjék a ruhát, olykor fölhasadnak a lécek. Voltak még szabad helyek, oda jönni fognak, hagyjuk meg nekik, ne pakoljuk rá a cuccainkat. A fekete pólós férfit, aki akkor érkezett, amikor nem figyeltem, eltakarta egy cigányruhás nő, csupa szín és hullám, folyton igazított valamit magán. Nem láttam tőle a férfi arcát, de a hangja ismerősnek tűnt, amikor azt mondta, nálam az egész Alfred Kubinból indul ki. Nem tudom, mit mondott tovább. A hangja ismerősnek tűnt. A hangja, a hangja olyan ismerős. Alfred Kubin. Kubin. Kubin.

Ne felejtse a hideg, angol tengerpartokat, erről beszélgettünk legutóbb vele, aki most Kubinnal jött elő. Jöhetett, hiába, nem tudtam, kiről beszél, nem ismertem a híres, halottas rajzait. Akkor, pár éve, üzletet kötöttem volna az ördöggel, bármire sikerült volna engem rábeszélnie egyetlen hűvös, esős, Brighton környéki napért ezzel az okos, szép férfival. Megvolt az ördögnek mindene, nem akart tőlem semmit. Aztán kifogyhatott, mert csak eszébe

jutottam, mégse úgy van az, hogy minden teljesül, minek pont az angolok, elüldögélni francia parton is lehet, és ide lökte elem, okos, szép, vigyed.

Az üvegtüdő a te kedvenced volt, az enyém az üvegbelen Annie Catrell üvegszobrai közül. Az a baj veled, hogy könnyen odatesz, egy kis koccanás, és szétrobban, ízzé-porrá zúzódik a tüdő, hörgölöd föl a szilánkokat. Beléd tenném, kicserélném a valódit üvegre, és nézném, amint kering benne, cserélődik a levegő. A szót, hogy odalett, túl sokat használtad, könnyen hagyta vedni a dolgokat, még el se veszték, máris elszirtad. Volt egy újság, azt hoztam magammal otthonról, indulás előtt találtam meg, odébb tettem néhány könyvet, a kupac aljáról került elő. Valamikor a második lehetett, L-alakban volt egy fakult rész a borítón, Suture Self, elől egy plüsspina. Rádobtam, amikor feljöttél a szobámba, az aznapi följegyzéseket, mert szégyelltem, a kifakulást főleg. Megittunk egy pezsgőt, amikor abban egyeztünk meg, egyszer készüljön a mi táncunkról is röntgenkép.

Behajtottam rajtad a reggelit, még anno ígérted, omlettet, mi mást, adott volt minden egy jó omletthez, nyár, terasz, kiszolgálás. Bougies La Française, a híres lekvár, kérdeztem a srácot, mosolygott rám, kék szembe hulló barna haj, érdekesek ezek az áttetsző bőru pincérfiúk, hát hogyne hozna málnalekvárt. A sajtot odasúgtam volna, ha nem figyelsz, hogy azt is tegyen bele, rejtse jó mélyre, nehogy észrevedd. A porcukorszórásban biztos voltam, annak lenni kell, mintha más nem számított volna az egész reggelben, omlett és porcukor. Rossinire ébredni ugyanis valamit jelent, valamit, amiben biztos vagy. Tudod mit, te csak dúdoljad szépen, *Io sono docile, son rispettosa Sono obbediente, dolce, amorosa*, hátha jól a lelkedbe mászik, holnap úgyis elmész innen.

Nem volt komoly, veszekedésnek se mondanám, vita meg pláne nem, a határainkról beszéltünk, miközben kísértelek a vonathoz, én még maradtam néhány napot. Hol húzódnak, mi van jobbról, balról, mi van lent és fent a vonalhoz képest. Hogy vagy képes ennyire pontosan meghatározni. És mi van, ha elszúrod, ha lecsatolsz négyzetkilométereket, vagy hozzáadod, ugyanúgy rosszul jársz. Hegyek közé ugrasz, és völgybe esel, tó nincs. Nincs lehetőség, hogy *átússz, visszaússz meg átússz*, ezt mi már nem játszhatjuk el. Mész az utcán, rettentőeket lépsz, mindig így mész, mennek elől a hosszú lábaid, szorítod a csuklómat, fáj. Ha tudnád, hogy fáj, megőrülnél, de nem mondom el. Még utoljára, az ablakból kiszólsz, keressem meg Kubint feltétlen, előtte sétálok a fűzfák alatt, szívjam magamba a zöldszagot, itt úgyis az a lényeg, és ha visszaértem, föl a szobába, jusson eszembe, *“El salto a la muerte”, 1901.*

